

kes on õõnes, sellest kuluwad kultatükkid välja, see on üks kõige uuem rahakott!

"Muid aga kõige enne: kes on seda kepi katki murdnud? Ja — kes?"

Need kepi tükkid kui tukkateide hunk oli ometegi „sus“ perenaese kõrvas seisva viljakoupleja jalge ees maaš, aga tema ja ta õde mandusid tuliselt, et see neile üks puhasime on, kes Matsi kepi oli katki teinud? „Wahest nõbu, see joodik!“ arvas „sus“ perenaene, kus juures ta „Lupaka“ poolle katt välja sirutas, ja sinna juure ruttu ütles: „Küüd on selle üle nõuu pidada, kelle omaks see armas kuld peaks jáama? Mina mõtlen: kas meie ei peaks warsti ametlikfinnitajad kiwi kutsuma?“

"Muidugi!"

Sedagi uwitas ka nõuunik, pââ nikutamisega ja andis nõuu, ametliku fannitajad ühe wankriga ára tua.

Kui fannitaja hådaga sisseastunud, leidis ta warsti tarviliik olewad, need kultatükkid üle lugeda.

"Hige! 300 tuhatid peawad neid olema!"

"Hige!" nii palju leidis ta eest, keda ametlik linnitaga oma tasku püstis, ja seletas lühidelt ja kindlalt, „et tõstament árasurnud Matsi amise páâle, mitte enne kui kolm tundi enne matmisist tohib ette loetud saada.“

Rõnda ráâlis ta kavalaste naerdes ja läks siis sealt minema.

Ükskord viimselt oli matuse hommik läes.

Vara olid juba kõik „tolu Mats'i“ sugulased suure tuppa koffukogunud.

Kell kaheksta tuli ametnik, sellega ka kohalik kirkupetaja, bürgermeister ja mõned koda-nikud.

Kõikide silmad ripusid ametniku mokade kulgis, kes ühe ainsa vihase pilkuga koffukogunud sugulased ülewaatas ja walju háalega algas:

"Táanafel pââval kus mina oma viimast tahtmist üleskirjutan, on minu, wõlgadest waba tol, ja selle juures olewad põllud, mets ja tiip; üleüldine hind 25,000 rubla. Pââle selle, mitmes tagavarakaasades 10,000